

Prológus

Liliya

**USS Evelyn-Tew, Alfa Centauri
2351. szeptember**

A hang mélyen és súlyosan rezonált a mellkasában, akár a hallal metronómja. Egy pillanatig azt gondolta, talán zenét hall, és az ujjai önkéntelenül is a ritmust kezdték dobolni. Aztán, ahogy meghallotta a sikolyokat és robbanásokat, s elszabadult a pokol, már tudta, hogy mit is hall valójában.

A lassú lüktetés a hajó szívének utolsó, vergődő dobbanása volt. Úgy tűnt, a terve bevált, és ideje lesz nekilátni a következő fázisnak.

Könnyen meglehet, hogy Liliya volt az utolsó teremtmény az *USS Evelyn-Tew* fedélzetén.

Már *rajtuk* kívül...

Maga mögött hagyta a lakókört, és egyedül, fegyvertelenül indult a laboratóriumok felé.

Mozgásra lett figyelmes, és azonnal besiklott egy nyitott ajtón, amit gondosan be is zárt maga mögött.

Kintről súlyos, reszelős légvétel hangja szűrődött be, aztán hátborzongató sziszegés, amitől hideglelés borzongás kúszott végig a nő gerincén.

Esze ágában sem volt a szükségesnél tovább maradni ezen a helyen, és már nem először merült föl benne némi kétely a kapott parancsokkal szemben.

Nézd meg, mifélek! Lásd, hogy mire képesek!

Az egyik teremtmény utat talált a lakókörtbe, halált hozva magával. Liliya még a zárt ajtón keresztül is tisztán hallotta az emberek kétségbeesett sikolyait, az idegen sziszegését és a fegyverek ropogását.

Aztán csönd lett. Ahogy néhány perc múlva kióvakodott, a folyosóról nyíló szállításokon azt is megtalálta, ami a legénység tagjaiból maradt.

Nem sok maradt belőlük.

Úgy számolta, heten lehetnek, de az egyik priccs alatt annyi vér és emberi testrész gyűlt össze, hogy nem lehetett pontosan megállapítani, hányan haltak meg itt. Nem is igazán akarta. Ezek mind olyanok voltak, akiket legalább névről és arcról ismert.

Én tettem tönkre a biztonsági zárat. Én engedtem ki őket. És most...

De nem az ő tiszte volt, hogy megkérdőjelezze a kapott parancsot. Okkal volt itt. Még sohasem hagyta cserben Wordswortht, és nem most állt szándékában elkezdni.

Furcsa érzés volt végigsétálni a néma hajón. Ezeken a folyosókon általában csak úgy nyüzsögtek az emberek, most azonban csak a robbanások és a vérontás távoli visszhangjai verődtek vissza a falakról.

Liliya tudta, hogy merrefelé tartanak. Vörös riadó esetén a hajó központi számítógépének elsődleges reakciója mindig az volt, hogy lezárta a fedélzeti nyílásokat, és a legközelebbi nap felé vette az irányt.

Hogy belerepüljön.

Mert a vörös riadó olyan szintű veszélyt jelentett, aminek elszabadulását egy emberlakta világban nem kockáztathatták meg.

Ez alkalommal azonban kicsit másként történnek majd a dolgok. Erről ő maga gondoskodott.

Egy hármás elágazáshoz ért, és kényszeredetten vette szemügyre azt a járatot, amerre – bár egy porcikája sem kívánta – tovább kell majd mennie.

A falilámpák vaksin pislogó, hályogos szemekre hasonlítottak, ahogy ki-kihagytak egy-egy ütemet. Úgy tűnt, a xenomorfok máris több kárt okoztak a hajó rendszereiben, mint amire számított.

Liliya felsóhajtott, aztán nekivágott a lefelé vezető folyosónak.
Ezt már rég meg kellett volna tennem – gondolta.

Már majdnem száz napja tartózkodott a kutatóhajón, ami épp elég idő volt, hogy beilleszkedjen, elvégezze a rábízott feladatokat – jól, bár nem kiemelkedően jól –, és hogy mindenkihez kedves legyen, de ne kössön igazi barátságokat. És minél tovább maradt, az emberek annál kevésbé figyeltek rá. Lassan kezdett láthatatlanná válni, és ez tökéletesen megfelelt neki.

Persze, ha hamarabb teljesítette volna a feladatát, akkor már rég itthagyhatta volna ezt a hajót, és akkor talán a dolgok is másként alakulnak. Akkor lehet, hogy nincs sikoltozás, lövöldözés és halálhörgés. Akkor lehet, hogy a legénység is megmenekül.

Talán.

Azzal azonban ő is tisztában volt, hogy bármilyen interakció az idegenekkel elkerülhetetlenül is pusztuláshoz és halálhoz vezet. És nem számított, hogy élő egyedeket gyűjtöttek be, tojásokat vagy embriókat, a dolgok előbb-utóbb óhatatlanul rosszra fordultak.

Ezek nem olyan lények voltak, amiket bárki képes lett volna sokáig fogva tartani és tanulmányozni. Ezek nem értettek mást, csupán az erőszakot és a halált, s az engedelmesség csak és kizárólag a saját fajtájukhoz kötötte őket. Bárhol bukkantak is föl az univerzumban, a közelükben előbb-utóbb biztosan aratni kezdett a halál.

A következő szinten még gyengébb volt a világítás, és a lámpák bizonytalan kacsintásokkal hívogatták. Az egyik falon homályos kommunikációs konzol villogott. A nő letörölte a monitort, és néhány gombnyomással lehívta a hajó tervrajzát a képernyőre.

Amin egyre több helyen tűnt fel figyelmeztető, vörös jelzés.

Liliya visszafojtott lélegzettel olvasta el a megjelenő, figyelmeztető üzenetet, annak ellenére, hogy erre semmi szüksége nem volt. Fotografikus memóriája lehetővé tette, hogy egy pillantással mindent hibátlanul megjegyezzen, és bármikor képes legyen felidézni.

Tulajdonképpen ez volt a legnyomósabb érv, amiért Wordsworth őt választotta erre a feladatra. Az ügynökei az emberlakta univerzum legkülönbözőbb pontjain hajtották végre a legváltozatosabb küldetéseket, de mikor négy szemközt maradtak, elmondta a nőnek, hogy az, amit rá szándékozik bízni, mind közül a legfontosabb. Az, amit erről a hajóról hoz el, segíthet, hogy az emberiség ne csak egy apró, elfeledett lábjegyzet legyen az univerzum történetében.

A folyosókon végigvisszhangzó figyelmeztetés monoton géphangja rántotta vissza a valóságba. Úgy festett, még annál is kevesebb ideje maradt, mint amivel kalkulált. Az életbe lépett önmegsemmisítő program ütközési pályára állította a hajót, ami nem egészen egy óra múlva fog a rendszer napjába csapódni.

Liliya lehunyta a szemét, és nagy levegőt vett.

Igazuk van – gondolta. – Ezeknek a lényeknek nem lenne szabad megengedni, hogy...

Csikorgó hang hallatszott – olyan, mint mikor valaki kínzó lassúsággal nyit szét egy tépőzarat. Kiáltás harsant, bár Liliya

nem értette a szavakat, aztán lövés dördült, valaki felsikoltott... aztán csönd.

Liliya megállt egy pillanatra a következő lépcsőfordulónál, és lefelé bámult. Lassan, körültekintően haladt, ügyelve minden zajra és a legparányibb mozgásra is, ami veszélyt hordozhatott magában. Csak remélni tudta, hogy meg tudja szerezni, amiért jött.

Ironikus, hogy még mindig azok a laboratóriumok a legbiztonságosabbak az egész hajón, amiket eredetileg arra terveztek, hogy a xenomorfokat bent tartsák.

A lépcsősor alján egy olyan helyiségbe ért, ahonnan több folyosó indult. Az egyik fal mellett, egy jókora vértócsában egy test hevert. A karjai természetellenes szögben álltak, és egy pisztoly hevert mellette. Alig néhány lépésre tőle szörnyű erő nyomta föl az egyik padlólemezt, és lentről mintha csak úgy áradt volna a folyékony sötétség.

Liliya nagy ívben elkerülte a holttestet. Nem volt kedve megvizsgálni. Nem volt rá kíváncsi, épp melyik ismerőse veszett oda.

Most már a laborok szintjén járt, és a következő két biztonsági ajtón átlépve elérte az első ellenőrző pontot. Nagyon bízott benne, hogy az idegenek ezt is tönkreteszik, de csalódnia kellett.

Természetesen erre az eshetőségre is felkészült, de tudta, hogy míg bejut, értékes perceket veszít majd. Ahogy nekiállt lecsatolni az övéről a szerszámotokat, megrázkódott a talpa alatt a fedélzet.

Ez robbanás volt.

Sűrűn pislogott, és félrebillent fejjel hallgatózott. Ha máris valami visszafordíthatatlan történt a hajó rendszereiben, akkor azonnal itt kell hagynia mindent, le kell jutnia a hangárba, keríteni egy mentőkapszulát, és meg kell próbálnia eltűnni innen.

Csakhogy akkor teljesen értelmetlen volt idejönnöm.

A padló újra megrázkódott, aztán elült a hang. A hajó szíve még egyszer nekiveselkedett, és a hajtóművek továbbra is vak engedelmességgel dolgoztak. Bármi is robbant föl, az egyelőre nem érintette Liliyát.

Legalábbis egyelőre.

A tokból előhúzott egy dekódert, a zármechanizmushoz kapcsolta, és miközben az az elektromos zárral bajlódott, ő egy precíziós körző és egy csipesz segítségével látott neki feltörni a mechanikusakat.

Az elektromos és mechanikus zárok kombinációja a legtöbb betolakodót távol tartotta volna a laboroktól, Liliya azonban kiválóan képzett ügynök volt.

És különleges.

Nem egészen egy perc múlva az ajtó feltárult előtte, és beléphetett a központi laborba. Az egész helyet egy olyan hatalmas, titánium-kerámia ötvözetű páncélozott gömb uralta – akár egy gigászi tojás vagy széf –, amit arra terveztek, hogy meggátolja a benne lévő dolgok kijutását.

Már ha valaki nem piszkál hozzá a biztonsági rendszerekhez, ahogy ő tette...

És a xenomorfoknak ennyi is elég volt, hogy megtalálják a kiutat.

A hármas laborhoz vezető folyosó minden ajtaján belesett. A gyémántkeménységű ablaküvegeken keresztül mintha a pokol leghátborzongatóbb bugyraiba pillanthatott volna be: a falakat, a padlót, de még a plafont is vér és széttrancsírozott testrészek borították.

A kettes labort sűrű füst ülte meg, de még így is látta az egyik ablak belső felületén a véres kéznyomokat.

A kettes és a távoli egyes laboratórium között volt a központi raktár, aminek a falai még a hajó külső burkánál is erősebbek voltak. Az itteni dolgokat még ő sem merte megbolygatni.

Mert tudta, hogy ami ezeken a falakon belül lapul, az maga a halál.

Itt tartották az idegen királynőt.

Liliya csupán egyszer látta a hatalmas teremtményt, de még neki is rémálmai voltak tőle.

És most, hogy ismét ilyen közel volt a lényhez, úgy érezte, mintha valami nyálkás dolog mászott volna végig a bőrén. Mint-

ha az ajtó mögött várakozó lény tisztában lett volna vele, hogy ő is itt van, a másik oldalon.

Vajon tudja, hogy itt vagyok? Vajon megpróbál kitörni, hogy darabokra szaggasson?

Aztán megfeddte magát. Az ő célpontja nem a királynő, úgy-hogy nem érdemes több időt pazarolnia rá.

Az egyes labor ajtaja még mindig zárva volt, így ismét használnia kellett betörői képességeit. Aztán, ahogy halk szisszenéssel feltárult a kétszárnyú ajtó, Liliya a falnak vetette a hátát, és lélegzet-visszafojtva fülelt. Bentről, a sötétből azonban semmi sem rontott rá, hogy szétszaggassa.

Kivárt még egy hosszú pillanatig, majd besurrant, és munkához látott.

Nem egészen tíz perc alatt sikerült bejutnia a központi adatbázisba – a biztonsági programok egy kevésbé gyakorlott kódfejtőt sokkal tovább feltartóztattak volna –, és ahogy rábukkant, rögvest neki is állt letölteni a keresett információt. Három perccel később már minden a magával hozott adathordozón volt, és tíz perc múlva az összes eredeti információt letörölte. A központi adatbázisból, az adatfelhőkből, de még a kvantumtárolókból is.

És innentől kezdve Liliya volt az egyetlen, aki rendelkezett az *Evelyn-Tew*-n összegyűjtött adatokkal.

A hajó kutatói sokkal messzebb jutottak, mint amire számított, és úgy tűnt, csupán az elmúlt néhány évben többet sikerült megtudniuk a xenomorfokról, mint az előző évszázadok során együttvéve.

És most mindezt ellopta.

Súlyos teher volt, de Wordsworthért tette – és mindenki másért.

S innentől kezdve a legfontosabb, hogy életben maradjon.

* * *

Eredetileg azt tervezte, hogy a dokkból visz el egy leszállóhajót. Három is akadt belőlük, és volt ott egy kiszuperált rohamcir-

káló is, a Gyarmati Hadiflotta tengerészgyalogosainak ajándéka – pusztán védelmi cézzattal.

Ahhoz azonban, hogy elköthessen egy leszállóhajót, le kellett volna jutnia a dokkba, csakhog az odavezető, lenti szintek mind lángokban álltak. És még a tűz ropogása sem tudta elnyomni a fegyverdörgést, valamint az emberek halálsikolyát.

Kénytelen volt hát a B terv mellett dönteni, és keresni egy mentőkapszulát, amivel kijuthat erről a halálhajóról.

Az *USS Evelyn-Tew* fél mérföld széles, és majd másfél mérföld hosszú romboló volt, amit eredetileg arra használtak a Gyarmati Hadiflottánál, hogy egész zászlóaljakat szállítsanak vele. A tudósok jóval kisebb legénységgel dolgoztak, és a xenomorfok már ennek javát is lemészárolták, úgyhog Liliya joggal feltételezhette, akad még pár mentőkapszula, amikre senki sem tart igényt.

Még egy emelettel és úgy kétszáz méterrel lehetett a mentőkapszulák szintje fölött, mikor meghallotta *őket*. Suttogás, kaparászás... és pont abból az irányból jött a hang, amerre ő továbbhaladni szándékozott. A pislákoló lámpafényben azonban csak táncoló árnyakat látott belőlük, így bölcsebbnek tartotta, ha egy sötét sarokba húzódik és vár. Tíz méterrel mögötte volt egy ajtó, de semmi sem garantálta, hogy nyitva találja. Ötven lépéssel odébb pedig volt egy nagy, kétszárnyú kapu – de azt úgysem érné el feltűnés nélkül. És még ha el is éri... látta, hogy mire képesek az idegenek. A karmaikkal és a savas vérükkel a legerősebb acélon is átjutottak.

Megpróbált villámgyorsan döntésre jutni, aztán... előbukkan- tak a sarok mögöl.

– Mondom én, hogy hallottam valamit! – dörmögte egy mély hang.

A férfinál egy régi típusú impulzuskarabély volt, a mögötte haladó nőnél pedig egy jókora konyhakés. Mindkettőjükön lát- szott, hogy majd kiugranak a bőrükből idegességükben.

– Hé... maga! – derült föl a nő ábrázata. – Maga... magát ismerem! Maga Liliya a kantinból, igaz?

– Igaz – dünnyögte a nő, aki már nem látta többé értelmét a rejtőzésnek. – És maguk kik?

– Én Kath Roberts vagyok, mérnök. Ő pedig Dearing – bólintott a férfi felé, de hogy az mivel foglalkozott, arra nem tért ki.

Liliya látta rajtuk, egyiküknek sincs fogalma arról, hogy kell használni a magukkal hozott fegyvereket, és egyértelmű volt, hogy ezek ketten annyira rettegnek, hogy most még a fegyvereknél is nagyobb szükségük lenne valakire, aki megmondja, mit is csináljanak.

Ebben ugyan nem segíthet nekik, de esetleg magával viheti őket, és akkor talán ők is életben maradnak.

Ne tégy semmit, ami veszélybe sodorhatja a küldetést!

A hang a fejében Wordsworthé volt, a szavak azonban a sajátjai. És csak azt mondta, amit már egyébként is tudott.

Csak hátráltatnának! És azt akarják, hogy valaki megmentse őket, te pedig nem! Te el akarsz tűnni!

– Muszáj, hogy segítsek nekik... – dünnyögte halkán maga elé, de Dearing még így is meghallotta, és olyan képet vágott hozzá, mint aki egyből értette, hogy a nőnek nincs ki mind a négy kereke.

– Látta ezeket az... izéket? – kérdezte Roberts.

– Csak egyet, de az elől is elbújtam.

– És nem szagolta ki? – vont a fel a szemöldökét Dearing hitetlenkedve.

– Így tájékozódnak? – vont a vállát Liliya, és elegánsan elengedte a füle mellett a kérdést.

– Ja... asszem' – dörmögte a férfi, és közben idegesen tekintett a háta mögé. – De ha a mentőkapszulákra fáj a foga, akkor ki kell ábrándítanom... Mert elkésett!

– Mindet elvitték?

– A C fedélzetről igen. Az A fedélzet meg felrobbant. A B is megsérült, és oda most szkafander nélkül nem lehet kimenni. A D meg... az meg majdnem fél mérföldre van innen, és nem hiszem, hogy...

– De azt ugye tudják, hogy már működésbe lépett az önmegsemmisítő program? – kérdezte Liliya csöndesen.

– Micsoda?! – sápadt falfehérre Roberts.

– A hajó bele fog repülni a napba – vont a vállát Liliya.
– Úgyhogy csak kellene találnunk még egy mentőkapszulát! Jöjjenek... Van egy ötletem!

– Hova megyünk? – kérdezte Dearing, de Liliya erre sem mondott semmit.

Egyrészt, mert nem bízott ebben a kettőben, és egyébként is, a tudás hatalom. Másfelől pedig ő maga sem tudta, mennyi esélyük van rá, hogy a tiszti szárny alatti mentőkapszulák még a helyükön vannak.

* * *

A lépcsőn egy halott nő hevert. Az egyenruhája alapján repülésirányító lehetett, de ezen kívül semmi sem különböztette meg a többi halottól. Szétszagotott hús, összetört csontok, elrongyolódott ruha – a xenomorfok nyomában járó halál valahogy mindenkit uniformizált.

És erről én tehetek.

Aztán megrázta a fejét, és igyekezett elhessegetni a gondolatot.

Óvatosan, gondosan megválogatva, hogy hova lép – alig néhány talpalatnyi hely maradt a lépcsőkön, amit nem borított vér –, leóvakodott, és közben azon gondolkozott, vajon honnan csaphatott le a repülésirányító a halál.

– Óvatosan! – súgta hátra a társainak. – El ne csússzanak!

Pedig bőséggel akadt, amin elcsúszhattak volna. Aztán csak sikerült levergődniük a lépcsőn, és odalent egy barátságosan megvilágított váró fogadta őket, a sarokban egy italautomatával. Az áblakok úgy voltak beállítva, hogy meleg, kora délutáni napfényt sugározzanak. Ez a technika nem csupán sokba került, de ezt a fajta megvilágítást fenntartani is igencsak drága mulatság volt.

Egyértelmű volt, hogy megérkeztek a tiszti körletbe.

– És most merre? – kérdezte Dearing, és láthatóan megremegett a kezében a fegyver.

Liliya egy pillanatra lehunyta a szemét, és felidézte magában a hajó térképét. Még egy szint lefelé... de már közel járnak.

Aztán a kifinomult érzékszervei halk szisszenésre hívták föl a figyelmét. Azt még ő sem tudta volna megmondani, hogy milyen közel lehet az idegen, de abban biztos volt, hogy a két társa semmit sem hallott.

A létfenntartó rendszer még mindig halk zúgással dolgozott, egyre több és több energiát irányítva át más áramkörökből és alrendszerekből. Mint mikor a haldokló szervezete próbálja az utolsó pillanatig életben tartani a testet, annak ellenére, hogy a keringés már kezd összeomlani.

És már nem hallottak se sikolyokat, se fegyverropogást, ami még a csatazajnál is sokkal nyugtalanítóbb volt.

Könnyen meglehet, hogy rajtuk kívül már senki sincs életben a hajón.

– Jöjjenek! – súgta oda a párosnak. – Nincs vesztegetni való időnk!

„*Hagyd őket!* – hallotta a fejében Wordsworth hangját. – *A küldetés mindennél fontosabb!*”

Liliya azonban mégis úgy érezte, ha megmenti ezt a két embert, azzal egy keveset a saját lelkéből is megóv.

Egy újabb lépcsőfordulónyit ereszkedtek, és mikor elérték a mentőkapszulák indítóállásához vezető folyosót, látták, hogy valaki már megelőzte őket. Sőt az ajtóval sem bajlódott, egyszerűen szétlőtte a zárat.

– Jaj, ne! – nyögött föl Dearing.

– Lehet, hogy nem vitték el az összes kapszulát – mondta Liliya, az agya azonban máris villámgyors kalkulációkba fogott.

Figyelembe vette a hajó haladási irányát és sebességét. Emellett azt is mérlegre tette, ezek ketten vajon mennyiben segítenék a menekülését, ha továbbra is életben tartja őket.

Nem... most már olyan messzire jutott, hogy a siker előtt egy lépéssel nem vallhat kudarcot!

A folyosó egy jókora, kör alakú helyiségbe vezetett, amiből hét, szintén kör alakú ajtó nyílt, egyenesen a mentőkapszulákhoz. Úgy tervezték meg a helyet, hogy vészhelyzet esetén a lehető leggyorsabban és legegyszerűbben lehessen használni őket.

– A picsába! – viczorodott el Roberts.

– Csak egy maradt! – suttogta Dearing, és Liliya kíváncsi lett volna, vajon a férfi tisztában van-e azzal, hogy ez mit jelent.

Aztán, ahogy Dearing hátrált néhány lépést, és rájuk emelte a karabélyát, már biztos volt benne, hogy tudja.

– Erre semmi szükség! – mondta Liliya halkán, és egyenesen a férfi szemébe nézett.

Dearing tovább hátrált, egészen az utolsó megmaradt mentőkapszula ajtajáig.

A hajótesten újabb rángás futott végig, bár Liliya biztos volt benne, hogy ezt egyedül ő érezte, sőt abban is biztos volt, hogy sok egyéb is elkerüli a másik kettő figyelmét. Kifinomult érzékszervei azonban tisztán felfogták a férfi izzadságának savanykás szagát. Jól látta, ahogy a karabélyt markoló ujjak elfehérednek, és szinte még a férfi szívdobbanásait is hallotta.

– Dearing...

– Egy ilyenben csak egy ember számára van elég hely! – hardta a férfi, és közben úgy cikázott a tekintete a két nő között, mintha csak azt próbálná felmérni, hogy melyikük fog előbb rárontani.

– Tucatnyi más hajó is van ebben a csillagrendszerben – mondta Roberts halkán. – Ebben a mentőkapszulában, ha szűkösen is, de mindhárman elférünk, és biztos vagyok benne, hogy néhány napon belül megmentenek bennünket!

Csak hogy én pont ezt nem akarom! – gondolta Liliya. – *Engem senki se szedjen föl, kivéve az Alapítót!*

Lehet, hogy mégis okosabb lett volna nem magával hozni ezt a kettőt.

Dearing még mindig nem döntötte el, hogy melyikükre is szegezze a fegyvert.

Gyors vagyok – de annyira azért még én sem vagyok gyors, hogy elugorjak egy golyó elől!

– Robertsnek igaza van – mondta Liliya. – Biztos szűkösen leszünk, de néhány napig hárman is kihúzzuk. Amúgy meg... gondolja, hogy pont a tiszték mentőkapszuláiba ne pakolnának elég élelmet és vizet?

Dearing a baljába fogta a karabélyt, és miközben továbbra is szemmel tartotta őket, a jobb kezével aktiválta az ajtónyitó panelt. A szeme vadul csillogott a tudattól, hogy ha más nem is, ő mégiscsak megmenekül.

– Nem hagyatsz itt bennünket meghalni! – kiáltotta Roberts.

– Vannak még használaton kívüli mentőkapszulák! – morogta a férfi.

– De azok fél mérföldre vannak!

– Csöndet! – szólt rájuk Liliya kurtán, de érezte, hogy a másik kettő közt kezd megváltozni a hangulat.

– Hát nem jelentek számodra semmit? – remegett meg a nő hangja.

Ahogy Dearing pillantása a mérnök felé villant, Liliya az ajtó felé lódult. A férfi azonnal feléje kapta a karabélyt, de elkésett.

Tényleg nem hallották.

Az idegen halk szisszenése biztosan elkerülte a figyelmüket – talán a szagukat követte, talán a hangjukat –, de Liliya biztos volt benne, már nem kell sokáig várniuk, hogy a xenomorf rájuk rontson.

És akkor az a rengeteg munka, az a töméntelen szívesség és machináció, ami ahhoz kellett, hogy az Alapítók őt erre a hajóra juttathassák, mind értelmét veszti.

A felelősség érzése mázsás súllyal húzta le a vállát, és a zsebébe dugott adatlemez szinte parázként égette.

Elengedtem ezeket a lényeket, mindenkit megölettem velük a hajón... és mindezt a semmiért?

Tudta, hogy mit kell tennie, annak ellenére, hogy minden porcikája tiltakozott ellene. A Wordsworthhoz fűződő hűsége azon-

ban minden erőt, ösztönt és morális szabályt felülírt, amit az élete során kialakított vagy a magáénak mondhatott.

Liliya villámgyorsan elkapta Roberts nyakát és karját, s Dearing felé lódította.

Az impulzuskarabély felugatott, mire a mérnök összerándult, és hanyatt vágódott. Azonban, mielőtt eleshetett volna, Liliya ismét elkapta, és pajzsként tartotta maga elé. Aztán maga elé lódította, és Dearing önkéntelenül összerándult, ahogy a haldokló nő rázuhant.

Ez az egy pillanat is elég volt Liliyának, hogy átszelje a ketőjük közti távolságot. A férfi feléje rántotta a karabélyát, ő azonban egy mozdulattal félreütötte és kitepte a férfi kezéből a fegyvert. Érezte, hogy valami megreccsen a csuklójában, de egyelőre nem volt ideje foglalkozni vele. A fegyver hangos csattanással landolt a padlón, és meg sem állt a folyosóra nyíló ajtóig.

Aztán valami sötét dolog emelkedett ki mögötte az árnyékokból, karokat és csápokat növesztett, majd hátborzongató hangon felszisszent.

– Mi a fasz?! – kerekedett el Dearing szeme, ahogy a nő mellkasából valami hosszú és hegyes bukkant elő.

Liliya felsikoltott – bár inkább kétségbeesésében, mint fájdalomában.

Nem! Ez nem érhet így véget! Ez nem tisztességes!

A bal kezét a sebre szorította, de még így sem tudta megakadályozni, hogy a tejfehér szövetnedv a padlóra folyjon.

– Jézus Krisztus! – hördült föl Dearing.

Liliya kihasználta a férfi zavarát: torkon ragadta, és jobb felé lódította. A férfi a halott szeretője testére zuhant, és a megleveledett sötétség abban a pillanatban rávetette magát.

Liliya nem nézett oda. Tudta, ha életben akar maradni, ilyen luxusra nincs ideje.

Alig néhány másodperce maradt, és annak minden töredékét a lehető leghatékonyabban kell hogy kihasználja.

Balra vetődött, az ajtónyitó panelre csapott, és az ajkába harapott, ahogy a mentőkapszula fedélzeti nyílása lassan feltárult.

Dearing felsikoltott.

Liliya nem nézett oda, de a szeme sarkából így is látta, hogy az idegen a férfi fölé tornyosul, és karmos végtagjaival a padlóhoz szögezi. Dearing úgy vonaglott, mint egy gombostűre tűzött rovar, és fejhangon sikoltzott – mígnem az idegen elunta a játszadozást, és a belső fogsorát kilökve szétzúzta a férfi koponyáját.

Liliya beugrott a mentőkapszulába, és azonnal zárta is maga mögött az ajtót. A másik oldalról valami egy faltörő kos erejével zúdult az ajtónak, és még a többrétegű titánium-karbid ötvözet is behorpadt az ütés erejétől. Aztán szörnyű moraj hallatszott, rázkódni kezdett körülötte a világ, majd aktiválódott a hajtómű, és a mentőkapszula elhagyta a hajótestet.

Tudta, hogy rázós indulás lesz, és mivel nem volt becsatolva, a gyorsulás ereje a falnak vágta. Fehéren izzó fájdalom borította be, és szinte hálásan fogadta a mindent elborító sötétséget.

* * *

A valóság először villanásonként, majd lassú hullámokban tért vissza. Halk nyöszörgést hallott, és kellett hozzá némi idő, míg rájött, hogy a saját sípoló lélegzete az. Aztán az öntudattal együtt az emlékek és a fájdalom is visszatért.

Ő megsérült, Roberts és Dearing pedig meghalt.

Ő ölte meg őket. Talán nem ő szaggatta szét a testüket, és még csak nem is ő volt az, aki meghúzta az impulzuskarabély rava-szát, mégis...

– Nem! – hördült fel, és a szó hátborzongatóan visszhangzott a mentőkapszula zárt terében.

De nem tehetett mást. A küldetés mindennél fontosabb volt.

A mentőkapszula megrázkódott, aztán kikapcsolt a hajtómű, és ezzel együtt a mesterséges gravitáció is leállt. Liliya így könnyedén odalebeghetett a gyorsulási üléshez, és beszíjazhatta magát. A nyomában tejfehér vércseppek pörögtek-forogtak, és közben beszíjazta magát, a hasi sebéből szivárgó folyadékkal a hevedereket is összekente.

S mi van akkor, ha mindez – ez a sok halál és fájdalom – semmire sem volt jó?

Aztán erőnek erejével kényszerítette magát, hogy lefuttasson egy diagnosztikai programot. Ez egyfelől megnyugtatta, másfelől undorral töltötte el. Több mint ötven éve létezett már, és annak ellenére, hogy szintetikus volt, rendelkezett önfejlesztő személyiséggel, és egyre inkább szeretett emberként tekinteni önmagára.

És az embereknek egyéniségük van, nem programjuk!

A rendszerdiagnosztika azonban most az a szükséges rossz volt, amit nem kerülhetett el. Mindenképp tudnia kellett, hogy milyen szerkezeti károsodásokat szenvedett a teste. És ami még fontosabb: hogy megsérültek-e a lopott adatok.

Nem egészen egy másodperc elég volt hozzá, hogy megbizonyosodjon róla, a seb nem vészes, és a belső adathordozója is sértetlen. Viszont a húsába ágyazva egy csontszilánkot talált. Valószínűleg Roberts egyik bordájából robbanhatott ki, mikor Dearing lelőtte.

Bár a légzés nem volt létszükséglet a számára, Liliya most mégis megkönnyebbülten sóhajtott föl. Úgy tűnt, minden szükséges adat megvolt. Nemcsak azok, amiket Wordsworth kért, hanem minden. Az összes olyan kutatási eredmény, ami az *Evelyn-Tew* adatbázisában szerepelt. Minden kutatási adat. Az elmúlt hónapok, évek és évtizedek minden összegyűjtött és szintetizált tudása, minden eredményes és eredménytelen kísérlet részletes leírása...

Minden.

A Társaság elképesztő mennyiségű adatot szedett össze az idegenekről, és Liliya nem is álmodott volna róla, hogy ilyen messzire jutottak az LV-178-ről származó mintákkal. És annak ellenére, hogy a xenomorfok még mindig megfejthetetlen rejtélyt jelentettek az emberek számára, az ellopott adatoknak számos olyan kérdést sikerült megválaszolniuk, amiről korábban fogalma sem volt az emberiségnek.

Az *Evelyn-Tew* hamarosan az Alfa Centauriba csapódik majd, és a hajó számítógépében tárolt adatok a kutatókkal és az idegekkel együtt pillanatok alatt elhamvadnak. És azok, akik idejekorán és szerencsésen elmenekültek, nem valószínű, hogy épp azzal töltötték az idejüket, hogy a központi számítógép adatbázisát próbálták lementeni.

Úgyhogy ezekkel az adatokkal valószínűleg csak ő rendelkezik.

És most elviszi őket Wordsworthnek.

Miután megnyugodott, hogy a sebe nem kritikus, és egyelőre ráér ellátni, ellenőrizte a mentőkapszula fedélzeti számítógépét. Ezeket az eszközöket úgy programozták, hogy automatikusan a legközelebbi bolygó, hold vagy aszteroida felé vegyék az irányt – egy olyan helyre, ahol az utasnak van esélye a túlélésre. Liliya azonban villámgyorsan felülírta a fedélzeti számítógép alapszabványait, és új navigációs adatokat táplált be.

A kijelzők szerint a hajtóművek energiaszintje még hetvenhárom százalékon állt, és úgy számolta, hogy ezzel akár a fénysebesség negytized százalékáig lesz képes gyorsítani a járművet.

És ez elég is lesz. Arra legalábbis mindenképpen, hogy mire megérkeznek a mentőhajók, ő már bőven a radarok és szkenner hatósugarán kívül legyen.

Rövid, titkosított üzenetet állított össze – amit csak az Alapítók fognak tudni dekódolni –, és széles sávon kezdett sugározni, húszórás ciklusokban.

Egy pillanatra ismét látta a felé zuhanó Robertset és az idegen karmai közt vergődő, fejhangon sikoltozó Dearinget. Az emberi része – a legerősebb része, amihez eszmélése óta ragaszkodott – gyűlölte, amit tett. Azonban bármennyire is embernek érezte magát, tudta, hogy nem teljesen az. Annál egyszerre több és kevesebb is, és sokkal, de sokkal tartósabb.

Életben fogok maradni. Amíg csak kell.

Miután ellátta a hasi sebeit, és ismét aktiválta a hajtóműveket, lehunyta a szemét, és eltűnődött rajta, vajon mivel is ütheti el az időt, amíg megtalálják.

1

J Johnny Mains

**Tizenkettes számú Southgate Kutatóállomás,
Külső Gyűrű
2692. március**

Johnny Mains hadnagy már épp eleget látott ebben az életben, de az ilyen közeli vizsgálódáshoz valahogy sosem tudott hozzá- szokni. Merthogy a yautják élve is, holtan is hátborzongatóan fes- tettek. És hiába voltak többé-kevésbe humanoidok, ha az ember közelebbről szemügyre vette valamelyiket, valahogy nem érez- te helyénvalónak, hogy emberszabásúaknak nevezze őket.

Ijesztő rohadékok! – gondolta a hadnagy. – Azt hiszem, ebben a két szóban aztán tényleg minden benne van!

– Hadnagy! – szólalt meg a háta mögött Cotronis.

A tizedes olyan közel lépett hozzá, hogy Mains szinte a nyakán érezte a nő leheletét. Ahogy a válla fölött hátrapillantott, még a tizedes kopaszra borotvált fejét és az arcát pettyező vércseppeket is tisztán látta.

Embervér. Ehhez ugyanúgy nem lehet hozzászokni.

– Willisnek annyi – mondta a nő komoran, és az arcán elkeveredett a könny és az izzadság.

– Lehet, hogy jobb is így neki – mondta a hadnagy csöndesen. – Valószínűleg sose tudták volna teljesen összerakni, és ahogy Briant ismertem, nem hiszem, hogy félholt roncsként akarta volna leélni az életét.

– Hogy mondhatsz ilyet?! – nézett rá megütközve Cotronis.

Mikor maguk voltak – csak ők, az Úrpacsirták –, minden rangot és katonai formalitást mellőztek. Túl régóta szolgáltak már együtt ahhoz, hogy adjanak az ilyesmire.

– Én mondhatok – dörmögte Mains. – Merthogy közületek én ismertem őt a legrégebben.

– És Lizzie-re mit mondasz?

A hadnagy is látta, hogy Lizzie Reynolds kapta el a két yautja egyikét – miközben egy férfit és a két gyereket védelmezte –, s a karabélyával szinte kettéfűrészelte a nyavalyás idegent.

Aztán a másik letépte a fejét.

– Jó halált halt – mondta Mains. – Harc közben esett el.

– És akkor most... mi legyen?

Mains nagyot sóhajtott, aztán végre hátat fordított a halott yautjának. Ezt mihamarabb jégre kell tenniük, aztán haza kell, hogy küldjék az állomás életben maradt személyzetével egyetemben. A Társaság igen ritkán jutott hozzá ennyire sértetlen egyedekhez, és még ennyi idő, illetve ennyi atrocitás után is csak igen keveset tudtak erről a titokzatos fajról.

A hadnagy nem tudta nem csodálni az idegenek harci tudását – és épp ezen oknál fogva gyűlölte őket tiszta szívéből. Willis és Reynolds nem az első katonák voltak, akik a Ragadozók elle-